

۲۹۵- ای سَمِی ذبیح

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۲۹۵- ای سَمِی ذبیح

ای سَمِی ذبیح، جانفشانی کار تست و شتافتن بقربانگاه عشق سزاوار تو تا مظهر و فدیناه بذبح عظیم گردی. این سبیل سبیل حقست و عشق و محبت جمال مطلق جانبازست و تحمل صد هزار بلایا و جان گدازی در قرآن میفرماید اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَاَنْ لَا یَاْتِکُمْ مِثْلُ الَّذِیْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِکُمْ مَسْتَهْمُ الْبِاسَاءِ وَاَلْضَّرَّاءِ. حضرت نقطه اولی و حضرت جمال ابهی اسم اعظم کبریا در آغوش بلا جمیع ایام را بگذرانند دیگر چگونه ما توانیم تصور راحت و آسایش نمائیم مگر بکلی چشم از وفا پوشیم و راه جفا پیمائیم. خدایا آنچه برای اسم اعظم مقدر و مقرر فرموده بودی این عباد را جامی از آن صهباء بنوشان و سرمست بگردان تا پی آن یار مهربان گیریم و بملکوت ابهی صعود کنیم اَنْتَ الْکَرِیْمُ الْوَهَّابُ وَاَنْتَ اَنْتَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِیْمُ.

ORIGINAL

AUDIO